

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אלה התקיים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץך נתן יי אלהי אבתוךך לך לרשת כל הימים אשר אתם חיים על הארץ: וברם כי א
2. אבד תאבדון את כל הקומות אשר עברו על פני הארץ: וברם כי א
היום אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם ועל הקרנים ועל הקבוצות אשר עברו על פני הארץ: וברם כי א

הגהות הב"ח

(א) גב' שנת מק"ו אחיא:

מוסף תוספות

א. א"נ דרבי ישמעאל
אמר להטעיה נסכים
לכמה גזילה ודריש
משבות לאחר ידושה
וישיבה ואז נאסרו הכמות
שבאו לטילה מ"מ אח"כ
בבוב וגבעון מודה ר"י
ברכות ציבור טענה
נסכים. חס' ובחיס ק"א.
גזילה מהשי"א. ב. להטע
גזילה היא שההכנסה
מתחמקין שם כבודות
אש הנפקה חס' פסני
שהולקין לצדקת שיש
עושה. ר"י שבת ט'

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

חזק מן הערלה והכלאים. שש"פ שמלויות בדרך הנהיגים אף בח"ל.
הערלה הלכה והכלאים מדברי סופרים כדלקמן (דף נח:); אף **הכרס**.
מלאכותיו לפני העומר: **גמ'** טלויה דכתיב **כס ביאס**. שמלה הכתוב
בביאת הארץ כגון כי תבאו (ויקרא יט) כי יביאך (שמות יג). **ספילין**

ושער חמור. כתיב כהו והיה כי יביאך בדרש קדש לי (שם): ונכנינו בין בארץ בין כו'. מפליג אשכנח בכמה דוכותין בדרגת אמורא דככל דמנחי מפליג (א) פער חמור ופער חמור תלה (רחמנא): חוכם הנוף. היינו אינה תלויה בארץ ואינה מוטלת לא על הקרקע ולא על גידוליו אלא על גופו כל אדם כגון שבת מפליג ענוד כוכבים פער חמור מילה עריות ויכוילא בהם: חוכם קרקע. שמוטלת על הקרקע או גידוליו כגון דרומות ומעשרות חלה לקט נכסה ופאה כדעית דרש ערלה כלאס: מנא ס'ה. לרובת הנוף נהגת בכל מושבות ומושבות הקרקע אינה אלא בארץ: משמרון וז משנה. שמריה לדי ארץ חוכם דכתיב תשמרון לעשות: אשר אלא חוכם. חיים. בין בארץ בין בח'ל: אלא ולמד. על איזה מהם הכתוב חמור כל הימים אשר אחס חיים על האדמה:

מחנה שמו'ר בענין. דסמוך ליה אבר
 ותאמרנן אגור דהיינו עונות כוכבים
 (ועלויסם נהדרו כל מושבות נדבחים
 כל הימים אשר אתם חיים ודבר הלמד
 מעניניו אחד מ"ג מדות היא ונלמד
 בראון דכל חובת הגוף נטהג אף
 בח"ל: **אכל חדר**. כל נוסח ואשג'

דכתיב ביה (א) ממושבותיכם בנפיה
 דלחם וקני וכדלמ' גוי'ט לאו למימרא
 נכ"מ ששחם יושביו אלא לומר שחף
 בארץ לא תחייבין כל ר"ל שנה שחי
 בגלגל שסכסו ושחלקו עד שנתיישרו

ובה והכי כל אחד את שלו: **או דלמא**
לקולא פליג. דקאמר ח"ק חון מן
 העברה והכללום ממלכה וכ"ש חדש
 נדבחים וכל מושבות ומשחם כ"מ

ששחם יושביו ואתא ר"א למימר אף
 החדש הוא מן המנות התלויות בארץ
 ואין נוסח אלא בארץ דמושב לארץ
 וירושל' ויריבנה שחמם: **אשמיא**. אלא

קפי אחוך אלא אכל מצוה התלויה
 בארץ: **מאן ס'ק**. דתמי' דפליג

אדרבי ר' ר' יאשמעאל. דשמיני'

רביא דלמר מושב אלא ירושל' ויריבנה
 הוא ואין חדש נוסח אלא בארץ ואתא

ר"א למימר ח"ק החדש נוסח העברה
 וכללום ונוהג בכל מושבות אגלמא

וכללום ונוהג: **ללמד שצ"מ**. גמי

פרשת נפכים קפי בפרשת שלח לך
 נדבחים: כ' תבואה אל ארץ מושבותיכם

ועשיהם אשה לה' וגו' ויפיר ר' ישמעאל
 בשמיטת תשעים (א) ודף (הא) מרמז

[illegible]

לז.

בנינון שלא יחבל מהם ומספק אין לאסור כל השעורים כיון דרוב
השעורים נזרעו קודם ט"ו בניסן ויזרעו לנומי נמי משמע חדש נוב
אף בשל עובדי כוכבים דפריך עלה דמתני' דקמיי אף החדש אחרי לא
תני חלה ומשני לפי שאינה בשל עובדי כוכבים משמע חדש דקמיי

במתנין נהג בש עובדי כוכבים:
הרי תפילין ופסח חמור. פירש
בקוטרם נהג בח"ל דלא
אשכחן דממי דברנן תאמרו!
דכלל דממי תפילין וכן מלנו בכבורות
(דף יא.) שדרמי בר חמא דהיה מבבל
היה לו פטר חמור וא"מ דלמא
מדברנן הוו עבדי וי"ל דמ"מ פריך
שפיר דמי ממי מדברנן הוו עבדי מ"מ
היה ליה למיתנייה בממ"י חוץ מתפילין
ופטר חמור דהא חשיב ערלה בממ"י
דמשמע כסמון דלויי אלא מדברנן
דקמי יורד ולקחו וכו' וה"ל היכי
חשיב אדמיה למימר דלמא דממ"י
בארץ אינה אלא א"כ נאמר זה ביאה
והרי נלמא דלא כמיז כהו ביאה וקרי
ליה בממ"י תלוייה בארץ וי"ל דלעולם
היה יודע דלמא שיהי חובת הקרקע
נקראת תלוייה בארץ אע"י דלא כמיז
זה ביאה אלא הוה סלקא דמיה דאף
אומה שאינה חובת קרקע אלא חובת
הגוף אי כמד זה ביאה הויא נמי
הקראת תלוייה בארץ ולכך פריך
תפילין ופטר חמור: ה"ג צא ויבד
סבא שכרוב בענין מה עבודת כוכבים
ככלל מיוחדת. וי"ל עבודת כוכבים
היתה ולמה יבא לקוש אלוהי שהרי
יבא לומר אבד תפילין:

ללמדך ש"מ שאמר בו מושב.
פירש בקונטרס דגבי
פרשת נקם קאי דכתיב י' תבואו
אל ארץ מושבותיכם ועשיתם אשה
וגו' וילין ר' ישמעאל מקרא דלא כל
המבוא אללא להעתיק נקם בנחת
צבור ואפילו קרנן יחיד בנחת צבור
כדמשמע לקמן (עמוד ז') אבל לא קרנן
יחיד בנחת יחיד ונסקא לן מדכתיב
בזלי פרשת נקם אשר אני ונתן
לכם משמע בנחת הטוהגם כדכלס
המבוא מדבר הלךך ע"כ אף
מושבותיכם לא משמע כל מקום שאחס
יושבים דלון בנת צבור אללא במקום
אחד א"כ (דמשפחותיכם דכתיב אחס
אחד) ממשפועין ילך בנת צבור שיהיה
מזבח הנחשת כל י"ד שנה שכןשו
ותקנו והיא בנת צבור לא ותחייבו
בנסים אללא דוקא אע"ד שכל השילה
דהיינו חלוד ירושה ושיבה ותחייבו
בנסים וזכו לא פסקו נקם בנחת
צבור אפילו משחיה שילה (היה)
כנת צבור נצטו ובעצן" והיינו קלמחר
ללמדך ש"מ ר' כלומר מדפירש

קרא צמה הוהגה צוולס ש"מ
מושבותיכם דכחי צנכסיס לאו כל מקום משמע דא"כ הו"ל צמה
יחיד הנעשית צ"מ בשעת היתר הצמות עכ"ל:
והר"י שבת שנאמר בה מושבותי פי' צוקטורס דכחי לא חנערו
אש בכל מושבותיכם ביום השבת ולא הניחו דהא אינצ'ר
לדרא אחרניא כדדשוין צ"ק דפ"ק (דף ב"ג) בכל מושבותיכם אי
לאהא מנעיר אבל אהא מנעיר במדורות בית המוקד: וע"ק דקאמר
במקו"ט קד"א הואיל צענינא דמועדות כחי והאי קרא לא כחי
צענינא דמועדות לכך נראה דקרא אחרניא הוא דכחי שבת היא
לה' בכל מושבותיכם בפרשת אמור אל הכהנים ג' מועדות:
במאי

ב. נאמר בה ט"ל חצירו וגו' ונודתה כ"מ אף מוסדותיהם נדפסו
למיה צניחא הארץ ה"ק עד עכשיו הייתה נמשך שהבמות נאסרו
ענה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל מרורים במלחמה
במת יחד מותרת אף היא מעטון נפסים והכי איתא בנזחם (שם):

עין משפט
נר מצוה

תג א מ"י פ"י מהל' מ'מלכות וסודות מהל' י סמג לאין קמד טושי"ט י"ד סמן רנ"ד טע"ף ח:

תב ב מ"י טס הלכ"ח וס"ה מהל' כללים מהל' ג ד' טושי"ט טס פ"י ר"ט פט"י [א] טט:

תג ג מ"י פ"י מהלכות פ"י הלכ"ח א סמג טש"ן טז:

מוסף רשמי

החוקים המדרשות. שזרען כפרקא שיש נסן הוראה וכריחות יג. לאחר ירושה ורשיבה משמע. לאחר שקנש משק נשילה הוא דנמחיו (נבחים קיא. ועיש קיב: דיה באו לשילתו).